

από στόμα σε στόμα

AL DENTE

Άκοπα φύλλα

Εντάξει λοιπόν, ποίηση. Ποίηση. (Με τα ζόρια πάντως). Ποίηση. Ανάπτυξη ενός επιφωνήματος ή ενός στίλβοντος ποδηλάτου, το καταφύγιο που φθονούμε όταν μας διώχνουνε τα πράγματα ή ο εαυτός μας που δεν κοιμάται ποτέ –ή ό,τι άλλο θέμε, πάσα γνώμη δεκτή–, αλλά συγγνώμη, δε φταίω εγώ: η ποίηση (ήταν, είναι και θα) είναι κι ένας απαλός, βελουδίνος τρόπος για να βγάζουν κάποια επιπλέον έσοδα οι εκδότες – κι όταν λέμε εκδότες εννοούμε το σύνολο, ναι; Εδώ δεν έχει εκπτώσεις όπως στην πεζογραφία. Το ξέρουν όλοι, σινάφι και ποιητές, εξού και οι συνεννοήσεις γίνονται στο άψε σβήσε, χωρίς πολλά-πολλά, χωρίς κόκκινα μάγουλα και βηξηματάκια, και τα χρήματα αλλάζουν χέρια εύκολα κι απλά, και γίνονται Απλά και Λειψίας και Μπάσκερβιλ κι ό,τι θέλει ο πελάτης. Εντάξει, όχι ακριβώς ό,τι θέλει: καμιά φορά το καλό το σαμουά κολλάει στα σύνορα και βάζουμε χαρτί γραφής – ωραία, κακό είναι το χαρτί γραφής; Όχι, ίσα-ίσα. Και, ναι, τη θέλαμε τη γκραβούρα, τη θέλαμε πολύ μα δεν τη βρήκαμε, δε θα κάτσουμε να σκάσουμε τώρα δα. Σημασία

έχει να βγει το βιβλίο, τυπογραφικό και χιλιάρικο, μπαμ και κάτω, δεν πειράζει, δεν πειράζει, η ζωή είναι μικρή, κι είναι και μελαγχολική. Σημασία έχει να βγει το βιβλίο, τα *ποιήματα*. Ιδίους εξόδοις – *πολύ καλά*. Γιατί όχι; Ναι, ναι, ναι: η έκδοση της ποίησης σαν ψυχανάλυση (άπαξ και δεν πληρώσεις δεν το ξεφορτώνεσαι το σύμπλεγμα είδα-το-μπαμπά-με-τα-σώβρακα – *λένε*), με πεντακόσια τομίδια όλο σπαραγμό στο πάτωμα, με τα ΕΛΤΑ να πιάνουν δουλειά, τους χαρτοκόπτες των παραληπτών να στομώνουν ξαφνικά και τα φύλλα να μένουν (εντέλει) άκοπα. Ψέματα, τώρα τα κόβουμε από τα πριν, κανείς βγάζει κέρδος κόβοντας και διπλωμένα όνειρα χαραγμένα με μαύρο μελάνι. Τα κόβουμε από τα πριν, βοηθάμε έτσι να ξεγλιστρήσει ο Λόγος, να ξεφύγει, να βρει πιο γρήγορα διεξόδους. Ναι, λέμε τώρα. Καλώς. [Ο συνεργάτης μας απουσιάζει λόγω ασθένειας].

Κυριάκος Αθανασιάδης